

Cáo và Mèo

Trong khu rừng nọ có một con Cáo và một con Mèo sinh sống. Mèo vốn tính hiền lành còn Cáo luôn tự cao, tự đại cho mình là người thông minh tài giỏi hơn người. Một sáng đẹp trời, Mèo con ra khỏi nhà đi dạo và gặp Cáo. Nghĩ Cáo là người biết điều, từng trải, ai ai cũng kính nể nên Mèo thân mật bắt chuyện:

- Xin chào anh Cáo. Anh vẫn khỏe chứ?

Nghe Mèo chào, Cáo không những không trả lời mà còn nhìn Mèo từ đầu tới chân bằng ánh mắt khinh khỉnh. Cuối cùng Cáo mới lên giọng hách dịch:

- Ô, cái đồ ngốc kia! Mi không xứng đáng được hỏi thăm sức khỏe của ta. Thử hỏi xem, mi có được những tài nghệ gì nào?

Trước lời lẽ khinh miệt của Cáo, Mèo vẫn khiêm tốn đáp:

- Tôi chỉ có một tài duy nhất thôi anh Cáo ạ!

Cáo liền hỏi dồn:

- Tài gì? Tài gì nào?

Mèo thủng thẳng đáp:

- Đó là tài khi bị Chó đuổi tới bên, tôi có thể nhảy phát lên cây khiến chúng không thể bắt tôi được!

Cáo cười vang, bĩu môi, vênh vênh cái mặt kiêu ngạo nói:

- Tưởng gì, chỉ có thể thôi à? Ta đây thông thạo trăm thuật khác nhau và còn có cả một túi đầy mưu trí. Mi làm ta thấy thương hại quá. Hãy theo ta, ta sẽ dạy mi cách thoát thân khỏi lũ chó!

Vừa lúc ấy, một người thợ săn cùng đàn chó đi tới. Mèo nhanh chân nhảy tót lên cây và rồi rít kêu Cáo mở cái túi mưu trí của nó ra. Nhưng Cáo cứ loay hoay, loay hoay mãi chưa biết túi mưu trí để ở chỗ nào. Thế là Cáo liền bị lũ chó săn túm chặt lấy.

Ngồi an toàn trên ngọn cây, Mèo nói vọng xuống:

- Này anh Cáo ơi, anh nói anh có trăm mưu trí mà bây giờ lại như gà mắc tóc thế. Giá mà anh chỉ có một cái tài leo cây như tôi thì đâu đến nỗi mất mạng phải không? Lúc này Cáo mới thấy ân hận nhưng còn biết kêu ai! Mặc cho Mèo nói gì thì nói, Cáo chỉ còn mỗi một việc là im lặng chờ ai đó tới giúp!

Câu chuyện Củ cải trắng

Mùa đông đã đến rồi, từng cơn gió ù ù thổi, trời lạnh buốt, Thỏ con không có gì để ăn cả. Thỏ con mặc áo vào rồi ra ngoài kiếm thức ăn. Nó đi mãi đi mãi cuối cùng cũng tìm được 2 củ cải trắng. Thỏ con reo lên:

- Ôi, ở đây có đến hai củ cải trắng, củ nào củ đấy trông thật ngon mắt, mình thật là may mắn!

Thỏ con đói bụng, muốn ăn lắm rồi. Nhưng Thỏ lại nghĩ:

- Ủm... trời lạnh thế này, chắc Dê con cũng không có cái gì để ăn đâu, bạn ấy sẽ đói lắm. Mình phải mang cho Dê con một củ mới được.

Thế là Thỏ con đi sang nhà bạn Dê nhưng Dê con không có nhà nên Thỏ đặt củ cải lên bàn rồi đi về.

Tình cờ, Dê con đi chơi cũng tìm được một củ cải trắng nhưng nó chỉ ăn trước một nửa.

Về đến nhà, lại thấy có một củ cải trắng ở trên bàn Dê thèm ăn lắm, nhưng lại nghĩ:

- Ôi trời lạnh thế này chắc Hươu con không có cái gì để ăn rồi, mình phải mang cho Hươu con mới được.

Dê con đến nhà Hươu nhưng Hươu lại đi vắng, Dê con bèn đặt củ cải ở trên bàn rồi về.

Khi Hươu về nhà, thấy củ cải ở trên bàn, Hươu ngạc nhiên lắm.

- Ô, củ cải trắng ở đâu mà ngon vậy nhỉ. Xuyt... thích quá. Nhưng chắc trời lạnh thế này, Thỏ con cũng không có gì ăn đâu, mình phải mang sang cho Thỏ mới được.

Khi Hươu đến thì Thỏ con đang ngủ rất say. Khi tỉnh dậy Thỏ lại thấy trên bàn mình xuất hiện một củ cải trắng. Thỏ vui lắm, nó chạy đi gọi các bạn:

- Bạn Hươu ơi, bạn Dê ơi hãy đến nhà tôi, chúng ta cùng ăn củ cải trắng thơm ngon này.

Thế là cuối cùng, củ cải trắng ấy được chia sẻ cho cả ba người bạn tốt bụng. 3 người bạn dễ thương này vừa ăn vừa cười đùa với nhau rất vui vẻ, khiến mùa đông lạnh lẽo dường như dừng bước ngoài bậc cửa.

Món quà của cô giáo

Hôm thứ hai đầu tuần, cô giáo nói với cả lớp mẫu giáo lớn:

- Các con sắp được nghỉ hè rồi. Tuần này, ai được phiếu bé ngoan, cô sẽ tặng cho một món quà.

Từ hôm ấy, bé nào cũng cố gắng hát hay hơn, múa dẻo hơn và trật tự hơn khi ngồi trong lớp. Đến ngày thứ bảy, các bé lớp mẫu giáo lớn đều rất hồi hộp, vì bé nào cũng thích được cô giáo cho quà mà!

Hết giờ ra chơi, trong lúc các bé xếp hàng vào lớp, Minh bá vai Nam khiến cho Nam xô vào An làm An ngã nhào, đầu gối bị trầy da thâm tím. An đau quá liền khóc òa lên. Cô giáo phải lấy dầu cao xoa bóp vào chỗ đau cho An.

Giờ sinh hoạt cuối tuần, cô khen cả lớp:

- Tất cả các con đều xứng đáng nhận phiếu bé ngoan và nhận quà của cô.

Rồi cô đi từng bàn phát quà và phát phiếu bé ngoan cho các bé. Nào là những con búp bê, thú nhồi bông...trông thật ngộ nghĩnh. Lại có bạn được cô tặng cho chiếc bút chì để tập viết hoặc kẹo sô cô la...

Đến lượt Nam, cô giáo tặng cho Nam một cái ô tô đồ rất đẹp, nhưng cậu cứ cúi mặt xuống, không đưa tay ra nhận quà. Cô giáo dịu dàng hỏi:

- Nam làm sao thế?

Nam nói lý nhí:

- Thưa cô, con không ngoan ạ!

- Con hãy nói cho cô nghe nào!

- Thưa cô, con đã xô vào An làm bạn ấy bị ngã ạ.

Cô nhìn Nam trù mến rồi nói:

- Đó là lúc xếp hàng, con đi hơi nhanh nên lỡ xô vào bạn. Con không cố ý làm bạn ngã, phải không nào?.

- Thưa cô, lỗi tại con ạ. Chính con đã bá vai bạn Nam ạ!

Cô gật đầu:

- Cô hiểu rồi. Lần sau, khi xếp hàng, các con đừng đùa nghịch, xô đẩy nhau. Còn hôm nay, Nam và Minh vẫn được nhận quà và phiếu bé ngoan vì các con đã thật thà, dũng cảm nhận khuyết điểm của mình.

Nói rồi, cô giáo tặng cho mỗi bạn một chiếc ô tô đồ chơi rất đẹp. Chắc hẳn đó là đồ chơi mà cả hai bạn quý nhất trong năm học mẫu giáo này.